

Univerzita Hradec Králové

Filozofická fakulta

Katedra Sociologie

Vlivy vojenského letiště na život obyvatel v Čáslavi

Přílohy Bakalářské práce

Autor: Tereza Kosíková

Studijní program: Sociologie

Studijní obor: Sociologie obecná a empirická

Forma studia: Prezenční

Vedoucí práce: doc. Mgr. Ján Bunčák, CSc.

Hradec Králové 2019

Skupina č.2 (civilisté nad 30 let)

Respondent 1, 2, 3, 4, 5, 6 = R1, R2, R3, R4, R5, R6

Tazatel = T

T: Takže já vás tady vítám a předem bych se vás zeptala, jestli všichni souhlasíte s tím, že si náš rozhovor nahraju?

R1, R2, R3, R4, R5, R6: Ano

T: Děkuji, a ráda bych přešla k první otázce. Ještě bych ráda řekla, že to, že někdo bude mít jiný názor neznamená, že je to špatný názor. Každý názor je vítán. Jak vnímáte vojáky jako spoluobyvatele? Jestli na ně máte nějaký vyhraněný názor?

R3: Tak já odpovím, já úplně normálně. Protože já s nimi žiju vlastně od malička. Já jsem je měla jako sousedy, tak já jako mám vojáka jako klasického řadového občana.

R5: Tak já se k tomu názoru připojuji, já si myslím, že každý člověk je sám od sebe nějaký originál a že bych měla nějaké výhrady, že ten je voják a ten není nebo něco takového, tak to si myslím, že určitě ne. Prostě záleží asi na samotném člověku, jak vlastně vystupuje a jak se chová. Ne na tom prostě, jestli má nějakou „šajbu.“

T: Myslíte si, že nějaký jiní lidé, které znáte, je vnímají nějak jinak, odlišněji?

R6: Tak někteří lidé jsou na ně vysazení. Už jenom proto, že si závidí ty peníze.... Příplatky na bydlení, to je jako v Čáslavi velký problém.

R2, R4: To je hodně velký problém. (haha)

T: A myslíte si, že se kromě tohoto ještě nějak liší od ostatních obyvatel?

R1: Já si myslím, že na první pohled nikdo nepozná, že je to voják. Jako v Čáslavi je známe, ale jako když jdeš někam jinam, tak určitě nikdo nepozná, že seš voják.

R3, R1: Já si myslím, že v Čáslavi není člověk, který by neměl s armádou nic společného. Takže jako každéj doma je voják.

R4: Tady je to 50 na 50, vždyť Čáslav byla první v počtu kasáren v republice.

R1: To určitě.

T: Takže třeba vizuálně se nijak neliší? Ani třeba chováním?

R4: Když nejsou v pracovním, tak se neliší.

R1: Přesně, tak je nepoznáš.

R5: I když jsou tady jisté výjimky. Některý to povolání berou až brutálně.

R3: Ano, teď jsem to chtěla říct, jsou tu výjimky. A kdo má vyšší šarži, tak si o sobě myslí opravdu hodně. To si myslím teda já osobně.

R1: Ale i teda ti, co jí mají nižší a myslí si opravdu hodně. Ale jak už bylo řečeno, je to o lidech.

T: Dá se nějak shrnout, jestli jsou ty rozdíly spíše pozitivní nebo negativní? Vnímáte ty rozdíly vůči vám byly pozitivní nebo negativní?

R1: Já si třeba ani nemyslím, že ti lidé berou víc peněz, protože dělám v bance, tak vím, kolik lidi berou. Takže oni zase nejsou nějaký top tady.

R4: Je to trend, protože povolání vojáka je hodně z medializované. A dostanou příspěvek na bydlení a už je to lavina.

R1: No jasně, ale myslím si, že tu jsou lidi, co mají daleko vyšší platy. Jsou třeba lidi, kteří jsou jenom vyučení a berou těch peněz mnohem víc.

R5: Já si myslím, že je tu spousta lidí, kteří si ani neuvědomují, jaký mají ti vojáci závazky, který musí plnit nebo mají to pak prostě rozkazem a jdou a mají to jako nějaký vykoupení toho, že mají nějaký příspěvek na bydlení a ty výhody.

R3: Já bych ani neřekla, že je to o bydlení, ale o nátuře, podle toho, jak si to, kdo přebere v té hlavě. Jestliže má tu vysokou šarži a přebere si to jako že „já jsem někdo“, tak pak se tak jako chová i k ostatním, jinak je to klasický řadový občan. Jako peníze bych do toho vůbec nemíchala.

R4: To nevidíš. Většina lidí vidí to, že oni berou tady to a támhle to zadarmo, příspěvek... a že to jde. Lidi ti řeknou, že to jde z jejich kapes, z jejich daní.

R1: Ale to taky většinou říkají z té závisti, že se k té armádě nedostali. To vidím v práci o kolegyně. Že je to spíše z té závisti, že se nedostali do té armády, protože neudělali ty fyzický testy. Ti, kteří by chtěli a nejde to, tak mají takové ty blbé kecy. Ale zase po 20 letech u armády jsou ty platy adekvátní.

R4: Druhá věc je taky výsluha, kterou ti ty lidi závidí.

R1: Ale zase jsme měli každej tu možnost tam jít. Jako nevím no.

R2: My jsme měli možnost se rozhodnout a jít tam.

R1: Přesně, to pořád slyším doma..

T: Takže děkuju za ohlasy, které jste mi daly. Další otázka, jestli je některý člen vaší rodiny nebo partner / ka voják?

R1: Ano, manžel.

R2: Ano, přítel.

R3: Ano, manžel, děda, teta, strejda...

R4: Ne.

R5: Ano, manžel.

R6: Bývalý přítel ano.

T: Bydlíte v Čáslavi kvůli jejich práci na letišti?

R3: Ne.

R1: Ne, asi ne.

R5: Ano.

T: Kdyby byl manžel / přítel převelen jinam, byli byste ochotni odejít z Čáslavi kvůli němu, kvůli jeho práci?

R3: Ne.

R2: Ano, přestěhovala bych se.

R1: Ano.

R5: Hm, ano.

T: Jak vnímáte tu práci vojáka? Do jaké míry se liší od ostatních zaměstnání, tahle práce?

R3: Z mého hlediska nijak, každá má svoji odbornost. Takže vlastně á nějaké zaměstnání, která má svoji odbornost a tu vykonává. Takže každý jiný, i když nedělá u vojska, má nějakou odbornost. Takže nijak. Nerozlišuji to. Je to zaměstnání.

R4: Je to práce...

R2: Je to práce no.

R4: Je to stejný, jako chodit do fabriky.

R5: Já bych řekla, že taky záleží na tom samotném člověku, kterému ta práce samotná vyhovuje, ten styl toho zaměstnání. Protože vojsko je si myslím v určitých smyslech specifický, tím, že jsou některé věci, které tam prostě nefungují a člověk, který tam pracuje se může stavět na hlavu a prostě to nezmění. Protože je to tak prostě daný, oni si můžou myslet cokoli, a protože slouží vlasti, tak s tím nic neudělají, protože to tak prostě je. Na druhou stranu to člověku může i vyhovovat, že to má rozkazem, že je to tak prostě daný a nemusí o tom přemýšlet, proč to tak je a musí to vzít, tak jak to je.

T: Takže si myslíte, že v žádném z aspektů se to neliší od jiné práce? Třeba od vaší práce?

R2: Tak určitě se to liší, že jo. Každá profese je nějak jinak odlišená.

R3: Každý má nějakou zodpovědnost. Takže oni mají taky tu zodpovědnost.

R4: Ta práce u vojáků se taky liší tím, že kdyby se voják díval na moji práci, tak je úplně jiná než jeho. Každá profese má něco do sebe.

R3: A stejně v každé profesi se musí zdokonalovat. Jestli je to voják nebo není voják, každý se musí zdokonalovat, aby jí mohl vykonávat. Podle mě se neliší.

R5: Ten voják má zase určitý závazek, který musí plnit a když on dostane rozkaz, že pojedou na nějakou misi tak většinou mu nezbyvá, než to splnit a pak vlastně i je do toho zatažená rodina, protože když to člověk vidí v televizi, tak si říká jo, je to daleko, ale když tam toho dotyčného má, tak to vnímá jinak.

R3: U vojska je akorát rozdílný, že každému, kdo má zaměstnání, tak to má řízený. Nadřízeným anebo jak to má určený, když podniká. U vojska je to akorát jinak, že to má dané rozkazem. Je to od státu, je to rozkazem, tak to musí plnit. To je vlastně výjimka, od ostatních zaměstnáních zaměstnání. Od nás.

T: A nemůže se to třeba lišit tím, že je to státní zaměstnání, tak tam mají nějakou jistotu? Oproti jiným zaměstnáním?

R1: Určitě. Já si myslím, že kdyby šli někteří vojáci do civilu, tak se prostě neuzíví nebo je vyhodí z těch firem. Že je to o lidech. Někteří jsou schopni, někteří ne a prostě myslím si, že někteří by se v civilu neuzívili. Že je to prostě tak, jsou u armády, jsou tam zaháčkovaní, jsou tam spokojení. Nemusí se nikam posouvat, když nechtějí.

R6: Tak to máš asi stejný, ne? Já jsem třeba v kasinu 20 let a kdybych teď měla najednou přijít o práci, tak taky hned nevím, co budu dělat.

R1: To já asi taky ne, ale tam mi přijde u té armády, že nevím no... když se jim nechce, tak nemakají. To si prostě myslím. A já si třeba v práci nemůžu dovolit nemakat. Tak mě vyhodí. Takhle jsem to myslela, že oni prostě když nechtějí, tak se zašijí a nedělají. A nic je nedonutí. Oni nemají, jako mám třeba já, motivační prémie.

R2: Nejsou žádné páky, aby je donutili.

R1: Přesně, aby je posunuli. Zrovna dneska jsem to doma poslouchala. Jsou tam lidi, se kterými nehne vůbec nic a výši platu nají jistou, tak co by se namáhali.

R4: Oni mají nastavené mantinely, ve kterých mohou plout. Ty, v soukromém sektoru, ty mantinely nemáš. Ale oni mají stanovené, že k 10. v měsíci dostanou tolik a tolik. To nemá jenom armáda, to mají všichni státní sektory. Ty, když ve státním něco pokazíš, tak to za tebe zaplatí stát, když pokazíš něco v soukromém, tak pá pá.

R2: No já dělám také ve státním a mají na mě ty páky. Tak ty prachy nedostanu.

R1: Určitě se to liší, určitě.

R4: Ale co máš třeba policajti, hasiči, za páky? Tam víš, že když se něco pokazí, tak to za ně smázne stát.

R2: My se teda doma neustále dohadujeme, kdo je pro ten stát prospěšnější. (haha)

R4: To jo, ale speciálně armáda má dané mantinely, a když oni plní, to co mají, tak se o ně nikdo nestará. Pak tam proplouvají a proplouvají.

R1: A jsou si jistí.

R4: Já, když budu v soukromém sektoru proplouvat a proplouvat, tak si mě za půl roku někdo vezme a nazdar. Neplníš, prémie pryč.

R5: Ale oni mají taky určité přezkoušení, kam chodí. Kde musí něco dokazovat, jestli jsou té práce hodni.

R4: A chodí tam všichni? A chodí tam poctivě?

R6: Oni se jim ty časy změnilo. Můj první kluk byl vlastně u vojska taky a to bylo furt „To je pohodička, tam se nic nedělá, táhle jsem si zaplatil přezkoušení.. ale teď už je to o něčem jiným.

T: Vy jste se teda shodli na tom, že oni jsou krytí, že dostanou každý měsíc stejný přísun peněz, i když pro to nevynaloží takové úsilí.

R3: Protože to je jednoduché, oni jsou placeni služebním zákonem. Služební zákon mluví o tom, že každá šarže má určitý peníze a já v soukromém sektoru nemáme danou šarži. My máme dané třídy, ale soukromý nemusí paradoxně ty třídy dodržovat. To se v armádě stát nemůže, tam to musí dodržovat.

T: Je ještě nějaká věc, ve které se to liší?

R: Musí chodit v uniformě.

R2: To já taky, to se nijak neliší.

T: Nemůže to být tím, že oni jsou vázaný, že se nemůžou například zúčastnit stávky, vy tímto asi vázaní nejste, ne?

R2: Asi jo no..

R4: No jo vlastně. Nemůžou svobodně podnikat...

R5: Nemůžou vyjadřovat nějaký svůj názor.

R2: Hmm..

T: Tak přejdeme asi k další otázce. Vy jste tady zmínili, že jste měli všichni tu volbu, jít do armády taky. Dokážete říct, jestli byste byli schopni podstoupit ta úskalí pro získání tohoto zaměstnání?

R1: Ne. A už jsem nemohla ani tenkrát ve 20 ti, kvůli oční vadě. Takže ne.

R4: Ne.

R3: A já taky ne, protože mě to nikdy nelákalo. Já bych prostě pro armádu pracovat nemohla.

R4: Mě vadí to, že by mi někdo velel. Být v těch mantinelech, které oni mají. Co si budeme povídat, šéfovi můžu říct svůj názor, to v armádě ten názor moc nemůžeš říct. Byl jsem na vojně čili znám pravidla. Pravidlo 1. a 2. velitel má vždycky pravdu. Protože některý jejich předpisy jsou úplně mimo logiku.

R2: Já jsem spokojená tam kde jsem, já bych taky nešla k armádě.

R6: Já jsem taky spokojená a asi mě to ani nenapadlo.

R5: Já asi taky ne. Já to vidím z toho pohledu, že kdo tam chce mít nějakou budoucnost, nějak se poposunout, tak se musí někam posouvat, to je učení, jazyk... někam ho pošlou.. tak to jako asi ne.

T: Tahle otázka se vám bude asi líbit. Myslíte si, že dává povolání vojáka výhodu do budoucnosti, při získání civilního zaměstnání? Kdyby ten voják skončil svoji kariéru vojáka?

R3: Vůbec žádnou. Podle mě.

R2: Že naopak, si myslím... hm hm.

R3: Právě, že naopak, protože nemá vůbec žádnou odbornost. Musel by být v něčem hodně šikovný, aby se uchytil, protože jinak nemá šanci.

R4: Spíš ze zkušeností, co mám já, tak to mají přitížený. To je, jakmile mají v životopisu napsáno, že byli 20 u armády, tak to mají takový skrytý mínus.

R1: Musejí jít někam do, jak jsou u letectva, tak do nějaký firmy.

R4: Muselo by to být nějaký odvětví související s profesí, co dělali na tom letišti.

R1: Tak piloti určitě, tak ti v tom civilu jo.

R2: Piloti chodí hodně létat do civilu.

R1: A myslím si, že jsou na tom mnohdy líp než u armády.

R4: Tam je to spíš obráceně, že jim od té armády utíkají. Protože v civilním sektoru je to nedostatkové zboží.

R1: Ano, tam se mají líp. A technici asi, když půjdou někam na letiště, tak asi jo. Nevím.

R4: protože u pilotů, z 99 % který jsou v civilu, tak vzešli z armády. Protože v civilním sektoru studovat na pilota je strašně dlouhý.

R6: A taky bylo už hodně případů, že ti kluci odešli, mysleli si, že budou mít nějakou výsluhu a budou se mít dobře a pak zjistili, že to není tak jednoduchý a že nedostávají tolik peněz, kolik si mysleli a spousta těch kluků říká „zlatý časy u vojska“.

R2: A spousta z nich se tam vrací jako občanský zaměstnanec.

R1: Ale to je to, co jsem říkala na začátku. Oni se dokáží normálně uživit v civilu.

R4: A spousta z nich nejde do civilu, protože by museli, ale jsou proto, že budou mít výsluhu a pak se na to leště vrátí ještě jako občani a mají tam připravené místo.

R2: Že s tím počítají, že se tam vrátí, jako civilní zaměstnanec.

R4: A tam vzniká ta závist. Tam by mělo platit to, že když odejdu a beru výsluhu, tak už nemůžu pracovat pro státní sektor.

R3: Jenomže tam je ten problém, že on má tu odbornost a armády, když on odejde, už nemá toho, který má tu odbornost, takže ho mile rádi vezmou zpátky.

R2: Než aby armáda platila někoho nového, kdo si udělá tu odbornost, tak ho radši vezmou zpátky.

R3: A druhá věc, on se s tou odborností tady v okolí nikde nechytne nebo by musel jít někam hodně daleko. A tam už je mu kolikrát ta odbornost hodně k ničemu. Takže tu odbornost nemá kde uplatnit.

R1: Taky si myslím, že se vrací proto, že nemají mladé lidi.

R5: Pak je pravdou, že když někdo vystuduje dobrý obor, tak si najde lepší uplatnění jako být v soukromém sektoru, že ho dostane i lépe zaplacený než u armády, kde vidí, že je tam něčím vázaný. Takže lidi si rychle rozmyslí, jestli se uvážou u armády, nebo u nějakého soukromého sektoru.

T: Teď bych se ráda zeptala, jestli si myslíte, že jsou vojáci vůči veřejnosti nějak omezení?

R3: Myslíš v čem?

T: Co tě napadne. Jestli si myslíš, že jsou?

R6: Omezení těmi rozkazy, že jo.

R3: A zákazy. Že nesmí stávkovat, podnikat, ...

R1: Jinak nejsou omezení ničím.

R2: Tím, že mohou být odveleni kamkoliv. Kdykoliv, kamkoliv.

R1: Ale zase.. ti naši letci asi úplně ne. Kam by byli odveleni? Já si myslím, že nejsou zas tak omezeni.

R4: Jsou. Mají určité mantinely. Mají určitou svobodu omezenou těmi předpisy služebního zákona.

R1: Jsou.

R4: My nemusíme dodržovat služební zákon. Oni musí, protože podepsali závazek.

R1: To určitě, ale určitě v běžném životě nás to nijak neomezuje.

R4: Ale to máme i my, kteří podepíšeme v práci nějakou mlčenlivost. Tak si myslím, že je to stejný proces, akorát v jiném provedení.

R1: Hm, hmm.

R5: Já nevím, když má někdo tajnou prověrku...

R4: Další věc, oni musí mít na některých místech tajnou prověrku.

R5: A to je třeba když se doma něco šupne, něco se prodá, a to už se musí dokládat.

T: Takže těch omezení není zas tak málo. Ale já jsem chtěla vědět, jestli vy, jako civilisti, ty omezení vidíte, jestli je vnímáte.

R5: Tak třeba musí nosit nějaké stejné hadry, které se jim třeba nelíbí.

R1: Ale zas jako, do toho šli s tou armádou.

R4: Já to беру tak, že i my máme omezení.

R2: Každá profese má svá omezení.

R2: A ti vojáci do toho s tím šli.

R4: Nejde to napsat, že vojáci mají některá omezení a tím jsou znevýhodněni oproti jiným lidem. Protože některé práce mají ještě horší omezení a nikdo to nezveličuje.

R1, R2: Ano, přesně. To si také myslím.

T: A stalo se vám třeba někdy, že když jste byli v rozhovoru s vojákem, že jste se ho chtěli na něco zeptat a on vám to nemohl říct? Protože jsou civilisti.

R4: Teď jde o to, jestli jsme se na to ptali.

R1: Hm, hm.

R6: Tak asi nebudou zmiňovat nějaké průsery. To vím od bývalého, když se prostě na letišti něco stalo, nějaký průser s letadlem, nebo dělalo něco zakázaného, tak „já nemůžu mluvit, to se nesmí dostat na povrch“.

R4: To je v každé práci.

R1: Hmm.

R2: To je u nás to samé.

R4: Hlavně u armády se to hodně medializuje. A tam když vyplave na povrch nějaký průser, tak je z toho národní průser.

T: Takže to hodně ovlivňují média.

R4: Armáda, policie, to je stejný.

R6: To záleží také na té nátuře. Můj táta byl u bezpečnostní informační služby a v podstatě jsme z něj nedostali vůbec nic. Ale myslím si, že kdyby to byl někdo jiný, tak řekne „jo, tak je to v rodině, tak ti to řeknu“, ale u nás bohužel. Takže já vlastně vůbec nic nevím. Víím teda kde táta pracoval, ale nevím vůbec nic, co dělal.

T: No a teď asi takový poslední okruh. Znáte nebo víte o nějakých místech v Čáslavi a okolí, kam by voják nesměl, nebo naopak, kam smí jen vojáci? A klasický civilní občan ne.

R2, R4: Na letišti.

T: No samozřejmě, kromě letišti.

R4: No pak je paradoxní, tady vedle vašeho baráku. Ubytovna. Tam normální civilní člověk nesmí. Já jsem tam jednou byl a normálně jsem si z nich už dělal srandu, že tam chtějí vědět i velikost slipů. Paradoxně, prošel voják s kartičkou a já když jsem chtěl, tak občanku, datum narození, velikosti bot a tohle všechno.. to tam musíš vypsát a pak jdeš a za 5 minut vyjdeš.

R3: Je pravda, že já mám taky takovou zkušenost.

R6: No vidíš a před 20ti lety to bylo úplně jinak, protože já jsem se dostala i na to leště i na tu ubytovnu. (haha) a bez ničeho.

R4: No, ale jak říkám. Tady ten barák dole, říkají tomu ubytovna, ale to je jak pevnost. Byl jsem ve věznici v Pardubicích, a to co bylo tady, tak v té věznici nebylo. Tam mě akorát prohlédli, odevzdal jsem mobil a bylo.

R2: Asi taky záleží, na koho si narazil. Všechno je o lidech.

T: A kromě té ubytovny?

R5: Ještě Střešovice, v nemocnici. Tak tam mají taky takovou tlačenu, že nemusí čekat, když přijedou..

R3: Ale to je vojenská nemocnice.

R4: To je jasný, když je to vojenská nemocnice, tak je určená pro ně.

T: Ani nikde jinde v republice? Jestli znáte místa, kam by voják nesměl nebo naopak mohl jen on?

R1: Ne.

R5: Můj strejda byl voják a jezdil na Zemplínskou Šíravu, tam měli zařízení, tam mohli jen oni.

R2: Jo, do těch jejich zařízení.

R4: Vojenský prostor, cvičební vojenský prostor... ale to se otvírá civilistům.

R6: Prakticky všechna vojenská zařízení. Tam může jen voják a rodinný příslušník.

R4: Někdy ani ten rodinný příslušník.

R1: Dneska už můžou.

R4: Do muničního skladu ne. Tam tě nepustí.

T: Na to navazuje otázka, jestli jste byli někdy na čáslavském letišti?

R1, R2, R3, R4, R5, R6: Ano.

T: A jsou tam místa, na které jste se dostali, jako civilisti?

R4: Muniční sklad, letecká věž, ...

R2: Tak když je ten den otevřených dveří, tak jo. Ale to asi byl ten den, pro ty rodinné příslušníky. To asi nebyl den otevřených dveří. A to se pak člověk dostal někam dál.

R4: A já díky práci jsem se dostal.

R3: Já taky díky práci jsem se tam dostala.

R1: Já jsem tam byla na praxi. Ještě na střední. Takže nás taky provedli všude.

R4: Takže když není den otevřených dveří, tak se tam civilista nedostane, horko těžko. Musí mu někdo vyběhat povolení.

T: Vadí vám, že se na to letiště nemůžete dostat jen tak?

R1, R2, R3, R4, R5, R6: Ne.

T: Myslíte si, že to třeba vadí vašim známým? Že se tam nemůžou dostat?

R1: Ne.

R4: Nemůžou se tam dostat, protože je ten prostor ohraničený plotem. Ale byly tu doby, kdy to bylo přísnější, například fotografování. Podívejte se, nádherný příklad, obchvat Čáslavi. Ten byl vyprojektován někdy v 70. letech a postavil se až po pádu opony. Protože to komunisti nechtěli povolit, protože když jedeš, tak je krásně vidět na letiště. Tak se začal stavět až později. Jako je to ohraničený plotem, je tam složitější přístup, ale není to tak přísný, jak to bývalo.

R3: Je pravda, že kdysi to strážili i v okolí. Jak je zkratka, tak se dřív nesmělo jezdit pro zkratce (neoficiální silnice vedoucí k letišti) a dnes je to pomalu veřejná cesta.

R4: Dřív, kdybys vyfotila mobilem, kdybys ho v té době měla, zkratku, tak si myslím, že by z toho byl hrozně velký problém, že jsi to udělala a musela bys zdůvodňovat, proč jsi to udělala.

R2: Prakticky dřív, kdyby se vyfotilo letadlo, byl by to hrozný průser a dneska je letadel plný Facebook.

R4: To by byla dřív vlastizrada.

R2: No a teď je těch fotek všude plno.

R4: Já vůbec přemýšlím, jestli je to dobře, je to všechno takhle blízko a takhle volně přístupný, že se tam mohou lidé dívat. Může tam každý takhle vyfotit cokoliv, kdekoliv.

R4: Z hlediska údernosti na stát, je daný, že letiště Čáslav je první, který by to odneslo. Protože všichni vědí, že tady je a nezamaskuješ tak velký prostor.

R3: Jiná doba.

R4: Proto se to uvolnilo, protože všichni vědí, kde to je.

R3: Ty ses ptala na ty příbuzný, jestli jim to vadí, tak ne. Protože oni mají tu možnost, že tady dělají ten den otevřených dveří, se tam podívat. A když chtějí, tak se tam můžou dostat.

R2: Prakticky, když ten příbuzný chce, tak se tam podívá. Tak se tam dostane.

R5: Můžu říct ještě jednu věc? Já tady bydlím nějaký roky, ale je pravdou, že někomu vadí ten hluk. Ale mě to baví, když tady vidím létat ty letadla. Pořád mě baví, se na to dívat a přijde mi to jako „wau“. Ale co se týče hluku, tak mi to nevadí.

R4: Nalejme si čistého vína, když se člověk podívá do historie Čáslavi, tak kdyby tady nebyla armáda, tak Čáslav není Čáslav.

R3: Taky jsem to chtěl říct, ano. Čáslav by neexistovala. Díky vojákům, by Čáslav neexistovala.

R4: Jak jsem říkal, bylo tady nejvíc kasáren, byly tady šestery kasárny, na tak malé město.

R2: Takže to vlastně pozvedlo Čáslav.

R1: Určitě.

R4: Ve své podstatě, je díky armádě Čáslav to, co je dneska.

R2: Ano.

R4: Kdyby tu nebylo letiště, tak co je Čáslav. Podívej se na Kutnou Horu, okresní město. Co je Kutná Hora proti Čáslavi? Když si to vezmeš třeba se strany cenové politiky bytů. V Čáslavi je dražší byt než v Kutné Hoře. A Kutná Hora je na to velikostně úplně někde jinde.

R2: To divadlo, ta kultura je tady úplně jiná než Kutná Hora.

R5: Tam mají třeba to historické centrum, ale jinak nic moc. Všechno mají daleko.

T: Takže já vám děkuji za rozhovor. A ukončím náš rozhovor.

Skupina č.3 (civilisti do 30 let)

Respondent 1, 2, 3, 4, 5, 6 = R1, R2, R3, R4, R5

Tazatel = T

T: Tak jo, já vás tady všechny vítám, předem děkuji za to, že jste dorazili a pro začátek bych se vás zeptala, jestli všichni souhlasíte s tím, že si nás nahraju?

R1, R2, R3, R4, R5: Ano.

T: Tak já bych přešla k první otázce a zní, jak vnímáte vojáky jako spoluobyvatele?

R3: Dobře, tak já začnu. Takže já je vnímám pozitivně, myslím si, že je to ve smyslu i jako dobrá práce, smysluplná a v mém okolí mi jako nevadí. Nevadí mi se s nimi ani stýkat ani jako chodit na společný akce, který třeba podporují vojáci. A to je asi všechno.

R2: Já s nimi přijdu do styku jako zřídka, nicméně tím, že mám mezi vojáky spoustu známých a kamarádů a známe se i z předchozí doby, kdy ještě nebyli vojáky, tak nerozlišuji asi kdybych je potkal v civilním životě, tak to nějak neřeším, jako seš voják, nebudu se s tebou bavit. Ve stylu „s vojáky netančím“, takhle bych to si nijak neřešil. Takže já je vnímám víceméně pozitivně.

R4: No já je taky vnímám pozitivně, mám vlastně vojáka v rodině, mám i přítele vojáka, nějaký kamarády. Přijde mi, že taky nějak nerozlišuji mezi normálním člověkem a vojákem.

T: Myslíte si, že někdo z vašich známých je proti nim nějak vyhrazený?

R5: Já jsem teďka po delší době zjistila, že jeden můj kamarád je voják a vůbec jsem to do té doby nevěděla a nesetkala jsem se s tím, že by říkal „hele, tyhle lidi se se mnou nebaví, protože mám tohle povolání“ a já osobně vnímám vojáky hodně neutrálně, protože málokdy s nimi přijdu do styku, v jejich profesi. Prostě většinou je vnímám v civilu, ale co se týče toho povolání jako takového, tak si myslím, že je vnímám spíše pozitivně.

R3: Hmm, já jsem se tedy setkala s tím, že má někdo na vojáky negativní názor. Ve smyslu toho širšího pohledu, jakože „zbytečný, aby byli třeba v Afganistánu na misích, že je to jejich problém, že my je platíme za to, aby tam jezdili, popřípadě že to dělají jenom kvůli penězům, že tam nejezdí pro nějaké větší dobro ale kvůli těm penězům. Takže je to jako..

T: Takže spíše v globálu, než jako proti Čáslavi?

R3: Přesně tak. Je to spíš branné z globálu, než že by někdo neměl rád tady vojáky z Chotusic. Spíš jako celkový pohled, no. Tak s tím už jsem se setkala. Ale přímo jako na Chotusické letišti jako ne.

T: Myslíte si, že se ti vojáci nějak liší od ostatních obyvatel?

R2: Jako v čem?

T: Něčím. Jako jestli si myslíte, že se něčím liší?

R1: To se asi neliší.

R2: Ne.. nemyslím si.

R5: Myslím si, že životním stylem. Protože tak jak jsi říkal, tak oni vlastně mají dost přísný režim, právě kvůli svému povolání, tak je možný, že tomu dost přizpůsobují to chování. Možná, kdyby měli jiné povolání, tak by to chování bylo trochu odvázanější. Ale asi jak kdo.

R2: Já mám vlastně kolegu, který byl dřív voják a teď už není a on vlastně, kdykoliv měl nějaký úkol nebo v práci plán, tak ho splnil a víceméně v uvozovkách sváděl to na to, že byl zvyklý poslouchat, tudíž jako, mentálně pro ně neexistovala varianta, že to tak nebude. Takže v tomhle tom jsou možná jako vycvičení.

R4: Já teda znám jakoby jednoho u nás ve čtvrti, a ten je takový jako nafoukaný, protože je jako vysoko postavený, ale může to být prostě jenom tím, že je taková povaha. Nebo jestli to může být zapříčiněné tím, že je u vojáku?

R1: I když jako je fakt, když řeknu, ty lidi tady, vysoce postavení, tady z Chotusic, tak si dost vyskakují. Co jako znám z práce, že jo, tak jsou dost arogantní nebo se povyšují hodně.

R4: Jako ten soused, tak nás třeba ani nepozdraví. Jako já normálně jdu, pozdravím ho a on nic...

T: A myslíš si, že je to tím, že je voják nebo je to jen povahou?

R5: Slyšela jsem to jako i od vícero lidí...

R3: Já si jako myslím, že je to oboje. Že třeba ti lidé jsou tak, že jim na tom hodně záleží, na tom že chtějí mít vysoké postavení, že si chtějí v uvozovkách honit ego a tím, že pak dosáhnou té pozice, tak se tím jako uspokojí a podle mě to dávají ostatním najevo. „Tohle jsem dokázal, podívej se, kde seš ty a kde jsem já a teď mi líbej ruce“. Že je to jedno s druhým.

T: Takže to, v čem se liší je spíše negativní, než že by to bylo pozitivní?

R3: To se zas tak úplně nedá říct.. Já si myslím, že spousta lidí má, jak říkala Jája, že mají naučený nějaký ten řád, a to může být pak spíše pozitivní. Má to pak vliv i třeba na výchovu dětí. Ti vojáci taky přece jenom vychovávají ty děti jinak, když to vezmu z vlastní zkušenosti, než když vidím někoho, kdo má civil. Tak ty děti jsou taky vychovávány malinko jinak, tak to si myslím, že je zase jako pozitivní. Že pak jsou ty lidi naučený jako na nějaký ten řád. Samozřejmě pak jde taky o povahu toho dítěte.. Ale myslím si, že to může mít i jako dobrý vliv, mít takovou práci.

R5: Já si myslím, že je jako důležitý, aby ten člověk měl hodně silnou povahu, protože pokud to bude osobnost slabší, která si neumí prosadit svou, tak ho to může semlet. A nějaký ten tlak,

který je na něj vyvíjen z těch vrchních pozic, si potom může, případně vybíjet na nějakých slabších jedincích. Takže pokud to má nějakou únosnou míru, tak si myslím, že je to v pořádku.

T: Myslíte si, nebo jako z vlastní zkušenosti, jestli lze toho vojáka poznat na první pohled? Když ho takhle potkáte na ulici?

R2: Tak když má na sobě uniformu, tak mě to většinou trkne. (haha) Když jí nemá, tak většinou asi ne.

R3, R4, R5: Ne..

R1: Já si myslím, že v civilu to prostě člověk nepozná.

R3: Já si taky myslím, že na první pohled určitě ne, že kdybys kdyby ses na nějakého člověka zaměřila a chvíli ho pozorovala, tak třeba možná jo, z některých rysů. Ale na první dobrou se to nedá poznat.

T: Dobře, dobře. Tak to byl takový první okruh otázek, tak já bych přešla k druhému. Jestli je teda někdo z vaší rodiny nebo partner / ka voják?

R5: U mě ne.

R2: Ne.

R4: U mě táta a přítel.

R3: U mě máma, přítel a táta je bývalý voják.

R1: Přítel.

Zeptám se, když se tedy jedná třeba o přítele, jestli bydlíte v Čáslavi kvůli jeho práci?

R4: Ne.

R3: Já v Čáslavi bydlím, přítel ne, ale plánuje se sem přestěhovat. Chtěl by ale pracovat na letišti v , tam se ale neplánujeme stěhovat, spíš by dojížděl. Kvůli jeho zaměstnání jako nejsme ochotni se stěhovat.

R1: My se také nestěhovali. (přítel je vojákem, ale už ne na čáslavském letišti)

T: Teď na to trochu navazuje další otázka, kdyby byl převelen jinam, byly byste ochotni se přestěhovat jinam?

R4: Já už jsem to jednou podstoupila a jsem ochotná to podstoupit znovu.

R3: Jako kdyby to bylo na druhou stranu republiky a my se nemohli ani vídat, tak pravděpodobně asi jo. Jelikož je ale jeho cíl se přiblížit s prací k domovu, tak to jako neplánujeme.

R1: Jelikož máme hypotéku, tak ne.

T: Ale představa, kdyby musel jako někam jinam?

R1: Tak to bychom potom řešili, co s barákem a tak. Těžko říct.

T: Tak teď se zeptám, jak vnímáte tu práci toho vojáka? V jakémkoliv aspektu.

R2: Když to vezmu jako mezi těma aktivními vojáky, kde mám jednoho kamaráda, tak když vypráví jeho měsíc, že byl zhruba asi 6x v práci, z čehož tam byl pár hodin a nenadře se. Ale je to hlavně z důvodu, že není žádná válka, že kdyby byla, tak má samozřejmě práce mnohem více. Jinak já s tím více zkušeností nemám.

R3: No, tak jelikož můj přítel jezdí na různá ta cvičení, což mě se jako osobně líbí, že různě takhle trénují a tak... ale jsou taky období, kdy se tam moc nenadře a nudí se. Ale zase jsou dny, kdy tam té práce má dost. Já to vnímám pozitivně. Mě se ta profese líbí. Je to ale asi zapříčiněno tím, že se v tom od malička pohybuji. A jsem tím asi ovlivněna, že k tomu mám tak pozitivní vztah.

R5: Já teda nemám žádného rodinného příslušníka, ani partner v téhle oblasti, takže pro mě je to nepředstavitelné. Ale já bych se osobně bála takového vnitřního permanentního stresu, že může přijít den, kdy nastane válečný stav nebo nějaká mimořádná situace a takhle lusknutím prstu budeme muset, předpokládám oba, zmizet. Přestříhnout tady veškeré kontakty, vyřešit bydlení, případně rodinu, děti.. nějakým způsobem se zabezpečit úplně někde jinde. Toho bych se asi obávala a z toho důvodu si myslím, že mě by asi vztah sněkým takovým, kdo by měl tohle povolání, úplně nevyhovovalo.

R4: Mě to přijde jako taková záslužná práce, že si jich vážím. A jak už říkala Katka, že někdo má období, kdy se v práci nudí a pak je to zase takové nárazové. Ale je to prostě tím, že třeba není žádná aktivní válka, nebo že se nic extra neděje.

T: Já bych se chtěl zeptat, do jaké míry si myslíte, že se to povolání vojáka liší od jiného zaměstnání? Popřípadě v čem je to jiné?

R3: Nemůžou si.. dám konkrétní případ, nevím totiž, jak to přesně pojmenovat. Když jdou do hospody, opijí se, popere se a ten druhý z toho bude mít nějaké následky, tak z toho bude mít

určitě z daleka větší problém, než kdyby byl třeba účetní. Jeho to zasáhne v tom povolání, to samé, kdyby přišel třeba o řidičský průkaz, tak přijde i o profesní řidičák.. takže to ho v jeho práci hodně ovlivní. Takže nad hodně věcmi se musí zamýšlet, jestli vůbec má se, třeba do toho konfliktu, jít. Nebo jako spoustu věcí nemůže dělat, jako jít do nějaký demonstrace. Nemůže úplně svévolně... neměl by se těch demonstrací účastnit tím stylem, že pak bude vidět na nějakých fotkách na sociálních sítích. Ani by na SC neměl dávat fotky ze svého povolání, jako třeba kabinu nebo počítače, s nějakým programem. Není to jako já, když se vyfotím v práci a je to v pohodě. On zase musí přemýšlet fakt jako trochu jinak, takže si myslím, že to povolání je jiný, oproti ostatním. V něčem je to lepší, ve většině případů ho to spíše uvazuje. Protože se podepsal pod to, že bude chránit tento stát a musí se nějak řídit něčím. A pak když mu ještě zavolají nebo mu řeknou „ted' budeš mít půl roku cvičení, pojedíš do Afganistánu“, tak musí.

R2: Já co já vím od známého, co má specializaci v jitém oboru, tak když přešel z nějaké soukromé firmy k armádě, kde dělá defacto to samé. On si to jako pochvaloval s tím, že je to vlastně státní sektor, tak jistá výplata v ten den. V té práci předtím dostávali třeba peníze se zpožděním a takhle. Takže z jeho strany to bylo pozitivní. Plus byl za tu samou práci více placený.

R2: Oni mají nevýhodu v tom, že když se opije někdo, nějaký jedinec a někdo to natočí, tak to nikdo neřeší. Oproti tomu, když to udělá voják, tak se napíše „člen armády“ a už to jsem na celý jméno armády.

T: Tak ted' je to dost podobná otázka tomu, co jsme ted' tady řešili. Jestli si myslíte, že ta práce vojáka je stejná, jako každá jiná? Když to třeba srovnáte s vaší prací.

R1: Tak soukromník se určitě nemůže srovnávat se státním podnikem, že jo. Mají to prostě nastavený jinak. Já třeba jako servírka mám úplně jiný jakoby věci v práci. Nemáme třeba dovolenou, protože jsme hospoda, oni mají prostě dovolenou. Nemáme státní svátky, my musíme ve státní svátek do práce, to většina vojáků nemusí.

R2: Oni mají třeba ty směny přidělený, že jo. Já si to plánu podle sebe.

R3: Já taky mám otevírací dobu v práci, ale jsou to třeba jen 3 dny. Mimo ty otevírací kdy, když jdu do práce, tak jediné dobře, ale když ne, tak to nikoho nezajímá. Vydělávám si sama na sebe, takže co si vydělám, to mám. Takže já nemám každéj měsíc stejný, jistý peníze. Ten voják v podstatě vím, kolik ten měsíc bude mít na výplatě. Já to nevím, jak to mám každý měsíc jinak. S tím, že oni tam jsou každý den, od pondělí do neděle, od 7-16 a já mám od 9-17 hodin.

Kolikrát si můžu v pracovní době někam odběhnout, zařídit si nějaké věci, na úřadě... Takže každý má nějaké své pro a proti.

T: Je třeba ještě něco, v čem by se to mohlo lišit?

R5: Já třeba to mám tak, že pracuji při škole, v soukromém sektoru a oproti státnímu podniku je tady vždycky riziko, že ta firma krachne. Je to sice v mém případě stabilní firma, ale prostě člověk nikdy neví.

A u mě je to dost specifické, já si řeknu „dneska přijdu v 9“, tak přijdu v 9 hodin, další den si řeknu „nepřijdu“, tak nepřijdu. A můj nadřízený to neřeší a jen zastává to, že dokud mám výsledky, tak je mu to jedno. Což si voják dovolit nemůže. Ale stále je tam nejistota, protože ten stát ti ty peníze vždycky pošle, ta firma může zkrachovat.

R4: Já pracuji ve státní sféře a pracuji od pondělí do pátku, mám pružnou pracovní dobu, akorát za měsíc musím oddělat určitý počet hodin a u těch vojáků se mi právě líbí, že když jdou do služby (24 hodinou služba stráže), tak si za to mohou vybrat prostě volno. I když jde na krátkou tu službu třeba 6-12 hod. tak za to má pak 4 hodiny volna a ty si může vybrat kdykoliv chce. To já nemám, já bych si prostě musela vzít volno nebo si to napracovat.

T: No a asi každý máme nějakou malou představu, co obnáší ta práce toho vojáka, byli byste jako ochotni podstoupit tato úskalí, pro tu práci toho vojáka?

R3: Já asi jo.

R2: Jako upřímně, já bych s tím měl asi problém. Jako takový to slepý poslouchání, že někdo chce, abych něco nějak udělal, aniž by mi vysvětlil, proč to mám tak udělat.

T: Takže bys měl problém s tím, že by ti někdo velel?

R2: Já nemám problém s autoritou obecně, já mám problém, když v tom člověku nemám tu přirozenou autoritu a on chce, abych dělal něco, v čem já nevidím logiku. Ale pokud je to člověk, kterého já přirozeně neuznávám, plus chce něco, co já si myslím, že tak nemá být, tak v tu chvíli mám problém.

R3: Cože se u vojáků dost často stává, že prostě někdo má něco udělat jenom proto, že to chce někdo jiný. Jako já si myslím, že bych byla ochotná jít na 3 měsíce do Vyškova, kde je úplně jiný svět. Častokrát jsem i o tom přemýšlela, že bych to zkusila. Ale jak říká Tomáš... jako nedělalo by mi problém si zvyknout, že chodím do práce z ničeho nic, když teď jsem zvyklá na 3 dny v týdnu, tak by mi nevadilo si zvyknout chodit od pondělí do pátku. Nebo na ty služby.

Mě by asi vadilo, kdyby mi nadřízeného dělal někdo, koho nemám ráda a musím ho poslouchat jenom proto, že je to můj nadřízený. Že má vyšší post. Ale kdyby náhodou, kdyby byla nějaká ta krize, tak by mi asi nevadilo podstoupit ty věci, abych pomohla naší zemi a státu.

R4: Mě by jako asi nedělalo problém poslouchat autoritu, protože to mám třeba už jako naučené z domova, poslouchat. Nebo v práci taky musím poslouchat. Ale co by mi dělalo problém, tak ta fyzická stránka toho. Nebo ze začátku ten Vyškov, ale zase jsou to věci, které jdou natrénovat. Že je to o vůli. A pak ty přezkoušení... ale to asi jde jenom o to se do toho zaběhnout a být aktivní.

R5: Já bych teda za sebe rozhodně ocenila tu fyzičku. Protože já bych potřebovala někoho, kdo by mě takřka bičoval, abych se k něčemu dostala (haha). Ale potom, v globálu, byť je to záslužná práce, tak bych do toho rozhodně nešla. Já jsem hrozně svéhlavý člověk a jsem zvyklá na hodně otevřenou diskuzi se svými nadřízenými. A pokud se mi něco nelíbí, tak já to velice ráda řeknu. Takže si nedovedu představit situaci, kdy mi někdo řekne „hele, teď uděláš tohle, teďka pojedeš támhle, budeš tam takhle dlouho, budeš mít tohohle nadřízeného, budeš to dělat takhle..“ to by prostě u mě nešlo. Ale tu fyzičku bych brala, no. (haha)

T: Dobře, tak já bych přešla k další otázce. Dává povolání vojáka výhodu při získání civilního zaměstnání? Kdyby ten voják skončil svoji kariéru vojáka?

R3: Já si myslím, že jo. Třeba jako příklad, když je někdo pilot. Tak určitě. Tak má možnost se dostat k různým aerolinkám, protože už má hodiny, vědí, že už má natavený nějaký věci, že je tam třeba odlet za 10 minut, takže to není. Ale u třeba jako řidič, kdo má Cěčko a podobně (skupina C) a chce skončit u vojáků, tak může pak jezdit s kamionem, protože to Cěčko už odtamtud má dávno. Jo, to jsou jako příklady. Takže za mě jako určitě, i jako kancelářský práce určitě, si myslím, že kdyby pak někdo přišel na pohovor a měl v životopise, že byl voják, dejme tomu tolik a tolik let a mám takový a takový zkušenosti, a pak tam byla ženská v civilu a měl i třeba ty stejný zkušenosti, tak si myslím, že hodně budou koukat „aha, tady je voják“. Už je tam znát ta disciplína, že má předpoklad k tomu, že nebude úplně odmlouvat, jo (haha). Takže myslím si, že jako to mám výhody, pro získání civilního zaměstnání.

R4: Já si to taky myslím, no. Že ten zaměstnavatel bude vědět, že umí dodržet nějaký řád a že je to takové prestižní nebo že to zní prostě dobře. Tak třeba když letecký mechanik by šel dělat někam...něco.. teď mě nic nenapadá..

R3: Mechanika..

R4: Tak, že to prostě bude vypadat dobře. Budou vědět, že to prostě zvládne.

R2: Já mám u nás ve firmě kolegu, který byl 5 let zpátky vlastně u vojáků jako major, tenkrát tam skončil a začal vlastně u nás. A dodneška jeho cílová skupina jsou vlastně vojáci. Protože z té doby, kdy aktivně byl u armády jich hodně zná, jo, takže on defacto jakoby, má kontakty. Má spoustu kontaktů z toho předchozího zaměstnání. Což je podle mě ohromnou výhodou. Jo a samozřejmě i ti vojáci mají dobrý platy, takže jsou výborní klienti pro něj. Pro něj je to výhoda.

R5: Já si myslím, že pokud nejde o zaměstnání, kde se očekává, že ten člověk bude hodně kreativní, že bude vymýšlet nějaký různý způsoby nebo něco hodně zajímavého, nějaký individuální plány nebo něco podobného, tak je to nesporně výhoda. Určitě. Jo, v nějakém zaměstnání, kde máš jasně daný „takhle budeš pracovat, takhle budeš vést lidi“, tak ano. Nebo nějaké fyzicky náročné zaměstnání, tak jo. Ale myslím si, že by to nemohla být třeba firma, dejme tomu, třeba reklamka. Tam si myslím, že tam absolutně jako ne.

R3: Jo, s tím jako souhlasím. Já jsem to brala tak, jako co fakt dělají v práci. Jako je mi úplně jasný, že u vojáků jakoby, když bude chtít být někdo kreativec, tak s tím bude mít většinou problém, protože ta kreativita se u vojáků dost jako osekává. Výhodou je jako jí nemít než mít.

T: A třeba po těch letech je omezený.

R3: Přesně tak. A tím, že už tam je několik let zajetý, tak už třeba nedokáže něco kreativně vymyslet. Takže určitě máš.. to jako souhlasím. Že kreativec nebo marketáček by asi nebylo úplně vhodný povolání. A tam by na to asi ani nekoukali, protože z toho povolání nemá ani žádný zkušenosti.

R5: Jako myslím si, že nějaký vedoucí pozice, proč ne. Ale rozhodně v nějakých firmách, co jsi zmiňovala ty (R3). Přece jenom to myšlení je směřovaný přímočaře, a ne na nějaký košatý situace.

T: Tak, tady na to už bylo také trochu navázáno, ale myslíte si, že jsou vojáci vůči veřejnosti nějak omezený?

R3: Určitě. Ať už právě to, že nemůžou úplně, když už mají nějaký extrémnější názor, tak ho dávat úplně najevo. Nebo že se, to samý má vlastně policajt, musí se na veřejnosti chovat slušně, a že i v civilu reprezentují, že jsou vojáci. Takže určitě je to svazuje, omezuje, nějakým jako způsobem.

R4: Já si myslím, že jsou omezeni třeba vzhledem. Že musí mít, nebo měli by mít, upravený vlasy, vousy taky by neměli nosit, nebo po dohodě. Nebo třeba tetování, nějaký piercingy, viditelný. Tím se jako nemůžou nějak sami vyjádřit.

R3: Je fakt, že s tím tetováním už je to jako lepší, ale pak mají nevýhodu, když jedou třeba na misi a jedou někam, kde je teplo, tak musí mít buďto dlouhý rukávy a nebo nějaký ty.. Je to z toho důvodu, aby je ten terorista nemohl identifikovat. Je to benevolentnější. Už spousta vojáků vlastně to tetování má. Většinou si to samozřejmě dávají tam, aby to nebylo moc vidět, aby se to dalo lehce zakrýt.

R4: Já si myslím, že jsou taky hodně omezený, co se týče zdraví. Třeba úřednice může mít nějakou třeba nemoc nebo jí může chybět noha a nebude to vadit...

R3: Vidíš, to mě třeba nenapadlo..

R4: Nebo co se týče té fyzičky. Prostě musí být zdatný.

R3: Je pravda, že když tam pilot začne mít problém s očima, tak okamžitě přestane létat. Že už nemůže dělat v té práci a už mu musí najít něco jiného, musí mu najít jinou pozici, to je pravda. To mě třeba vůbec nenapadlo.. Takže musí dbát na svojí tělesnou i fyzickou kondici, a ne se nějak huntovat, když to tak řeknu. Musí si dávat trochu pozor.

T: Stalo se vám někdy, že jste třeba byli v rozhovoru s vojákem a zeptali jste se ho na něco a on vám nemohl odpovědět? Že byl nějakým způsobem vázaný, že třeba tohle vám nemůže říct nebo...?

R3: Prověrky no.

T: Jako jestli vám někdy nemohl říct něco, co vás zajímalo?

R4: Stalo no. Táta, právě kvůli prověrkám, že nemůže prostě něco říct.

R3: Jo, to samé jakoby vzhledem k pozici mojí mámy, tak tam taky vlastně v podstatě 80 % její náplně práce vlastně nevím a nemůžu vědět. Už jen kvůli tomu, že jezdí do toho zahraničí a tak. Vím teoreticky co u vojáků dělá, ale přesný věci nevím. Stalo se mi už i dřív, že měla vlastně kancl o 4 místnostech a do jedné jsem nemohla. Ta byla zakódovaná, zapečetěná, pod kamerama a vlastně už to, že jsem jednou byla ve dveřích byl hrozný problém. Protože jsem z těch otevřených dveří viděla dovnitř, co tam je za počítače, co tam je za jiný přístroje, který ani sama neumím identifikovat a jsou tam tajný dokumenty a podobně.

T: Ty mě strašně předbíháš ty otázky. (haha)

R3: Aha, sorry. (haha) Takže opravdu, už jsem byla i kvůli máminým prověrkám, už vyslyšeli i mě. Takže jako.. to bylo taky zajímavý.

R5: Já tím, že nejsem v nějaké blízkém kontaktu s nikým z vojáků, tak se mi tohle nestalo. Nemám úplně mezi blízkýma vojáky nebo mám, ale běžně se na to nevyptávám. Nenastala tahle situace.

T: Vy jste se nesečkali s nějakou takovou situací?

R2: Já jsem k tomu asi neměl příležitost.

R1: A já jsem se u Matěje v práci s tím jako nesečkala, že by jako něco nemohl říct a tak.

T: Dobrá tedy, tak přejdeme k tomu poslednímu okruhu, jestli jsou v Čáslavi nebo okolí Čáslavi nějaký prostory, samozřejmě kromě letiště, kam buď smí jenom vojáci nebo kam naopak vojáci nesmí? Že tam mohou třeba jen civilisti?

R3: Kam jako vojáci nemůžou, o tom jako asi úplně nevím.

R4: Já taky ne.

R3: To mě nic jako nenapadá.

R2: Jako pracovně nebo jako i v soukromí?

R3: Oboje.

T: Takže kam by nesměli vás tedy nic nenapadá a kam smí jen vojáci a nesmí tam civilisti?

R3: Určitě třeba i na tom letišti jsou i místa, který jsou ještě sólo oplocený..

T: No teď bereme mimo letiště. Ještě nějaký jiný.

R3: To jsem chtěla dodat. Jako neměli by tam. Nevím, jestli se tam dá dostat, ale jsou tady i v okolí určitý jako pozemky vojáků, kam by civilisti neměli, že tam mají zákaz. Já ani nevím co tam je, jestli muničák, bunkr, nejsem si 100% jistá. Ale vím, že v okolí Chotusic tam ty prostory jsou. A je tam napsáno, že by tam civilista jako neměl/nesměl.

T: Takže je to vojenský prostor?

R3: Takže, že to prostě k tomu patří.

R2: Já vím, že jak je tady IMPRO, tak vlastně vedle, tam je že jo, nějaký vojenský oplocený prostor, ale co tam přesně je, to nevím.

R4: Já vím, že tam je nějaký bunkr a myslím, že tam je právě nějaká cedule, ale...

R2: Je tam právě napsáno „zákaz vstupu, vojenský prostor“, ale...

R1: To je lákavý.

R2: Tím pádem to všichni dodržujeme a nelezeme tam.

R3: To je právě otázka, jak je to hlídáný no. Že jako cedule tam jsou, ty bys je měl dodržovat, ale už jenom to, že tam hrají airsoft, tak jako víme, že se to děje. Že tam lezou. A ty lidi to hodně jako láká. Oni si, hodně jako civilistů, kteří ani jako neví, nemá nikoho na letišti, tak si myslí, že tam bude ještě něco vojenského schovaného. Což je kravina, když to není ani pod kamerama. Ale spoustu lidí do těch vojenských prostorů chodí, protože si myslí, že tam jako něco vojenského najdou. Ať už je to prostě blbej, prázdněj zásobník, ať už je to nějaká vojenská zelená truhla... ty lidi si myslí, že to tam najdou a chtějí si to odnést.

T: Znáte i jiná taková místa v republice?

R1: Já nevím, jak je to v Adamově v muničáku, ale jako vojenský prostor to je.

R3: Já si myslím, že se tam už může, ale nesmělo se tam. Dřív tam i hlídali. Tam vojáci dřív měli službu a hlídali to, protože to byl muničák.

Ale abychom se vrátili zpátky k té otázce, tak si myslím, že jsou, ale teď si úplně nevybavím kde. Ale určitě jsou v ČR prostory, mimo vojenský základny. Už jenom když si vzpomenu, tam, kam jsme jezdili my na tábor, tak vlastně.. bylo to u Králíků, u hranic s Polskem, tak tam jsou hodně velký prostory. Tam by civilista nesměl. Tam je to i oplocené. A je tam i napsané, že tam jsou bunkry a přísný zákaz vstupu civilistům. Tam jsou některý pořádně jako ještě neprobádaný.. Takže určitě jsou po ČR ještě taková místa.

T: A jsou to teda vojenské prostory?

R3: Určitě jsou to vojenské prostory. Tady to, o čem konkrétně mluvím, to jsou určitě vojenské prostory.

T: Tak a taková otázky, byli jste někdy v Čáslavi na letišti?

R1, R2, R3, R4, R5: Ano.

R2: Na Dnu otevřených dveří, no.

R3: Ano, jezdím tam k zubařce. (chichi)

T: A.. ty už jsi Kát'o na tuhle otázku trochu odpověděla, ale.. Vy, co jste tam byli, jsou tam někde místa, kam vy, jako civilista, se nemůžete podívat?

R2: Jako já nevím konkrétně ty místa, ale vím, že tam na pár místech stála takhle stráž a s tím, že tady ten prostor je, i přes ten Den otevřených dveří, nepřístupný veřejnosti. Ale co konkrétně to bylo, to nevím.

R3: Tak určitě nás nepustí na věž, a pak tam jsou i jiný prostory. Jeden je kousek od starý brány, a tam je vlastně OKO a tam jsou vlastně různý tajný věci ohledně... to vlastně asi nemůžu říct. (haha)

T: Takže jsou tam prostě místa, kam jako civilisté nemáte povolený přístup.

R5: Mě to přijde logické. Třeba v nemocnici, kdyby byl Den otevřených dveří, tak mě taky nepustí všude, už jenom protože tam může být nějaký citlivý materiál, ať už to jsou lékařské zprávy nebo informace, nebo prostě nějaký jedovatý nebo nebezpečný látky, nebo léky...

T: No a vadí vám, že se na tyhle místa nemůžete podívat?

R5: Jo.

R3: Jako mě to nevadí jo, chápu to, ale já bych se tam spíš chtěla podívat ze zvědavosti. Jakoby chápu, že jsou lidi, kteří by toho zneužili, proto se to nedělá, to chápu. Ale já jsem takový zvědavý člověk, takže mě by stačilo se do té místnosti podívat, aby mi řekli „tady je tohle a tohle“ a já „jo dobrý, už jsem spokojená“ a můžu jít spát. Tak já z tohohle ohledu bych to chtěla vidět. Fakt mě to zajímá. Jako i celkově, víc se podívat do hloubky těm vojákům.

R2: Mě to asi jako nikdy nestresovalo, já jsem s tím docela v pohodě.

R4: Já to mám asi stejné jako Kát'a, že by mě to jako zajímalo, ale chápu, že se tam jako normální člověk nedostane.

R2: Jako já si myslím, že když už bych se tam dostal nebo se tam podíval, tak bych se tam jako rozhlídl a „hm, hezký“ a šel bych.

R3: Jako jsou lidi, který to nezajímá.

R2: Tak! Tím, že na to nemám nějakou tu vazbu, tak mě to, nechci říct nezajímá, ale do jistý míry nezajímá.

R5: Já to mám asi jako od malička, tam kam nemůžu, tam chci.

R3: Zakázané ovoce nejlépe chutná.

T: Napadá vás ještě něco, takhle, co byste chtěli říct, k tomuhle tématu?

R3: Že mi nevádí, že je tady letiště, že jednou za čas jítaj. To mi třeba jako vůbec nevádí. Kolikrát to ani nevnímám, že lítaj.. občas se mi stane, že třeba neslyším film, protože letí, tak to mě otravuje, ale není to tak, že by mi to vadilo. Ale otravuje mě to. Ale to, že je tady letiště mi jako osobně nevádí.

R3: Možná si tu přijdu i tak trochu bezpečněji, že jsme tady tak chráněni. A zase jsme tady díky tomu trochu známí.

R5: My jsme se dneska taky bavili, že už jsme adaptovaní, že už ten hluk taky absolutně nevnímáme. Je mi to úplně jedno. A jak jsi mluvila o tom, že se tu cítíš bezpečně, já jsem možná trochu negativista. Já to vidím spíš z toho pohledu, že kdyby šlo do tuhého, tak my jsme první na ráně. Že tady je právě to letiště.

R3: Jako už jsem nad tím taky přemýšlela, to víš, že jo. To jsem si taky říkala. Jako je to pro i proti, to letiště tady mít i nemít. Ale je fakt, že když k nám někdo přijede, tak „jé hele, letadlo“ a já „hmm, přistává“, že já spíš to mám takhle. Jim nevádí ten hluk, ale jsou nadšení, že to vidí takhle z blízka. Taková místní atrakce.

T: Já bych teda už do téhle věci vnesla svůj vlastní názor, tak já cítím tu hrdost, jo. Když třeba přijedu od jinud a tady slyším to letadlo, tak cítím, že tady jsem jako doma. Protože v málo, kterým městě se člověk setká s tím, že mu tady denně na hlavou lítaj Gripeni nebo stíhačky.

R3: Mě se líbí to, že když se jako někdo zeptá, odkud jsem, tak já většinou si myslím, že Čáslav neznají, tak říkám „jsem od Kolína, tam je Čáslav“ a oni „jé, tam máte vlastně to letiště“, tak tam zas cítím hrdost, že vlastně tu Čáslav, ačkoliv je docela malá, tak jí ty lidi znají díky tomu Letišti. Že je to v televizi a tak..

T: Takže nebýt toho letiště..

R3: Nebýt letiště, tak by Čáslav nikdo neznal. Znají, když už, tak tu Kutnou Horu, kvůli památkám, kvůli tomu historickému centru. My tady, jako Čáslav, nemám nic moc co nabídnout. Je to město vojáků.

R4: Tohle musím potvrdit, protože v Liberci v práci se mě ptali, odkud jsem, tak jsem řekla „z Čáslavi“ a oni tápali a pak se ptali, jestli je to tam u Kutné Hory a pak řekli „jo vlastně, vy tam máte to letiště, Gripeny“ a pak se ptali „no, a co tam máte ještě dalšího?“ a nic nevěděli a pak už mluvili třeba o té Kutné Hoře, o Barboře, o Kačíně... ale o té Čáslavi věděli fakt jenom o tom letišti. A pak беру jako plus, že když je ten Den otevřených dveří, kdy se tam můžeme dostat, že to máme blízko, že nemusíme jezdit nikam daleko.

T: Tak jo. Já bych to asi tímto ukončila, myslím, že mám zajímavé názory, a ještě jednou bych vám chtěla poděkovat.

Potlesk.